

GERGELY BORBÁLA

Gyomorfekély

Egész éjszaka nemi betegségek
tüneteit olvastuk,
hogy ne gondoljunk a gyomorfekélyre
amivel megfertőztél.
Pedig lehet, hogy a torkomon lerakódott
kátrány felköhögésétől fáj a gyomrom,
vagy felfáztam, mert éjszakákat
töltünk napfelkeltéig
a házunk előtti nedves fűvön
egy lyukas pokróc alatt reszketve,
és láncfűrészszel rontunk
szerelmeink álmaiba.

Aztán hajnalodik.

Nem tudom lefényképezni
reggelente a fehér foltokat a hajamon,
túl szőke.
Vagy ezt sem lehet látni,
akár minket éjszakánként
a pléd alatt.
Csak nyüszítésünk hallatszik.

Homok

Nem tudom kinyújtani a karom
nem vagyok elég erős,
és kiabálni se,
ömlik a számba a homok.
Amíg lehetett volna, nem hittem el,
te pedig nem láttad, hogy süllyedek,

háttal távolodtál tőlem,
és erre rajtunk kívül
nem jár senki.

A szemem nyitva, minden világos,
okkerben úszom egyre lejjebb,
nem érzem a fulladást.
Újra és újra lejátszom az utolsó képet:
szűkülő lyukon tűz be rám a nap.

Még pár perc, és megszokom
a szemcsék szüntelen tapintását a bőrömön.

Ősszepakolok

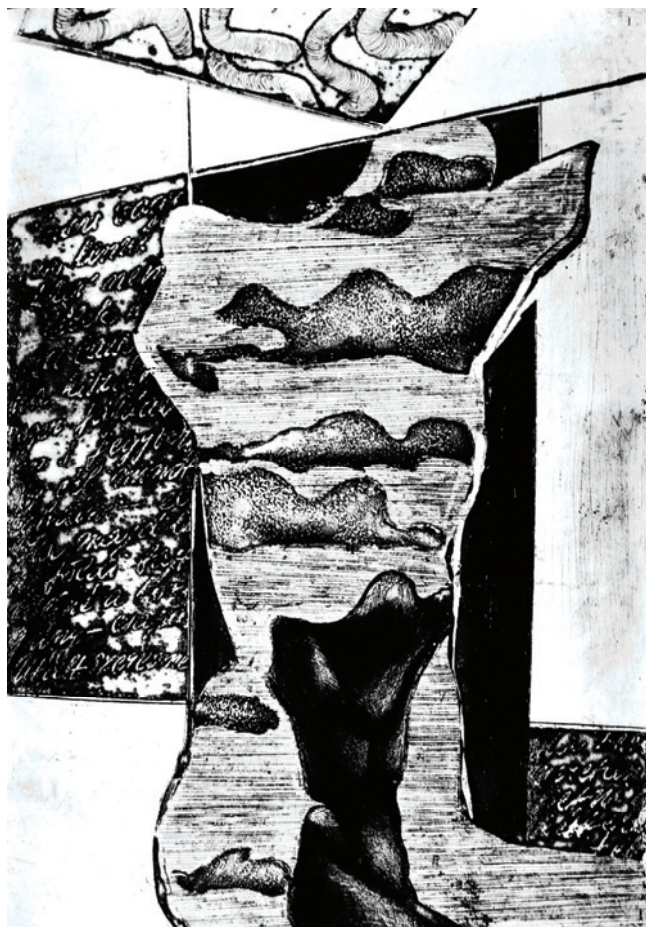
Valaki vasakat ver a pincében,
és tűz ropogását hallom.
A füstöt már megszokhattam
ébredés előtt.

Kiszöktek a macskák,
a lépcsőházban verekszenek.
Az autók közé fognak rohanni,
ha a szomszéd néni leér a lépcsőn.
Kontyba fogta szürke haját,
mint minden reggel,
és most is a piacra megy friss virágért,
nem fél, mert süket.

A padláson fűrészselnek.
Lehet, hogy lebontják ezt a házat,
csak senki nem olvasta el
a kiírást az ajtón,
és a leveleket sem bontottuk fel,
amik figyelmeztettek volna.

Az alsó szinteken talált bútorokat
égetik az úton,
dühös autósok dudálnak
a riadt macskákra.

Összepakolok.



SHAKESPEARE: HAMLET (1974)

NYIRÁN FERENC

Ikrek, Skorpió

Kinyúlt pulóverként lóg rajtam arcom.
Csak büntetésből kaptalak meg én.
Repülsz tovább. Ma Aachen, holnap London.
A távolsággal közeledsz felém.

A kettősséged, tudtam jól, fog fájni.
Most szép fegyelmed újragondolom.
Tudsz könnyelműből megfontolttá válni –
De ostobává nőni van jogom.

Hisz én kerestem magamnak a rosszat.
A tejeskávén ráncos már a bőr.
A szívkatétért húzom utcahosszat.
Kezem remeg. És bezárul a kör.

Hajnali kávézás

egy mentőautó száguld lenn az utcán
szirénaszó szaggatja függönyöd
az ablakodból visszafordulsz lustán
szemedben még az álom sündörög

most nem várom hogy eljöjjön a reggel
egy szék ázik csak kint a balkonon
magányomat hát bontsd ki a keziddel
és hátizsákként majd én ledobom

de már teszel-veszel a kis lakásban
a konyhából a kávé behozod
s míg kávézom a szertedúlt nagy ágyban
a talpam egyszer megcsiklandozod

s hogy elkapom a csuklódát azonnal
a kávé persze ölembe borul
és ott ülök leforrázott farokkal
amely fölé most arccskád nyomul

hisz kár is lenne minden drága cseppért
a kávézásod vígan bámulom
hanyatt dőlök hálásan minden percért
a szék sem ázik már a balkonon



Felemelkedés (1990)

SERESTÉLY ZALÁN

ősz i leselkedés

ringott felhősebb napon
ringott kis fahéj a habon
szöszös biggyesztés
kávéba zaccozott ajakrés
nem is annyira a helyzet az eső a kinn
nem is e váratlan megidézés
a mindig váratlanul szitáló őszben
és nem is egy abroncsok alá gyűródő
bézs levél mely épp utolsót szösszen

nem is ő és nem is én
két összegyűrt test
a világ vagy alkony ökönyálvégén
és nem is a kufár emlékezet
mely annyi – már-már
elviselhetetlen – idegenben
véli az ismerőst és nem is a sár
melyben az elvegyült por
emlékezne arra
mi sohase volt

ringott felhősebb napon
ringott kis fahéj a habon
s hogy ismerősnek véltem bárkit
éreztem hogy épp csak magányos vagyok nagyon

magamat láttam a szűk kávézóablakon
s a retinán meghajló kép
nem is más mint fagyón

csiszolt levele az őszi képzeletnek
összegyűrt arcom fények terek ajkak
álmaimból kipergett lelencek

tollfosztás

megfeledeztem rólad
amint a market előtt vártál.
kiterjesztése ez – ha nagyobb is a vártnál –
egy másik felejtésnek. tollad

a halál: a halálra éppígy nem emlékszem, nincsen
– tekints el ha a hasonlat bántó is volna –
azaz pontatlan hiszen inkább *róla*.
emlékeimben mint csóré tűzfalak: megfakul az Isten

a titokban végbement csoda

„Az udvar kövére egy méh mozdulatlan
árnyékot vetett.”
Jorge Luis Borges

idegen érkezik a városba.
körüldongjuk-lessük lábai nyomát
találgatjuk a mozdulatot mely hagyta
betűznénk belőle honnét-hovát.

s persze az anyagot – mint ível
a friss mozdulatra. hamufehér
maltere mint mutál-mímél.

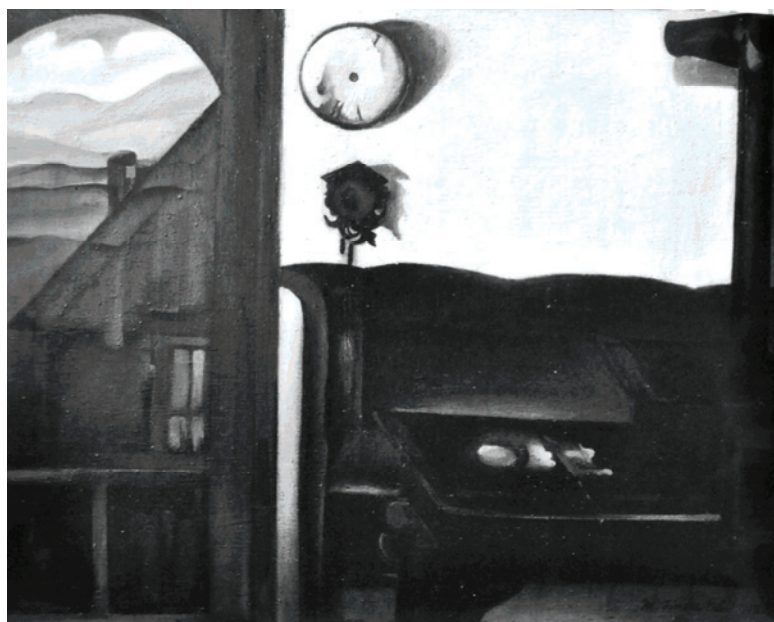
némán figyeljük amint
a csontszáraz homok kitölti
a talp közepébe fúrt sebet.
valaki elejt egy szeget.

a körmök alatt ultramain gépolaj.
koros színész a vonalba sikolt:
Máriám! Marim! szirénák.
fénykűszöb. moraj.

jelek melyek hajszaál híján
ugyan: nem írják meg a történetet.
épp nem pattan el egy kapszula cián.
valaki összegyűr egy kenyérjegyet.

a teraszra lép mint hajdan egy őr
csuklaján számok – pergamen bőr –
talán telefoné. vagy valami más
valaki sziklák közt motoszka: ás.

a nyomok közepén elomolnak
a kis véres homokbástyák némán. hidegen
(ma nincs íze a bornak –
csap pultra valaki)
nyomában kutyák pityergő prostik
egyre sekélyebb nyomokat hagy az idegen



SZÉKELYHIDASAI SZOBÁNK (1976)